

мина предъ коня и плюна. — Да го заплюя, да не уручаса. Помпадуръ, а? Брава, брава! Хайде, води го!

Сжби и дѣдо Станчо се прибраха, но Бунала остана да гледа следъ коня, докато се закрие. Тогава и той влѣзе въ хана.

— Сжбе! — извика той. — Дай да се почерпимъ! Дай ни едно шишенце ракия. Видѣ ли, Станчо? Туй се казва конь! Брава, Помпадуръ! Ашколсунъ, Помпадуръ!

Надодоха селяни отъ пазаря, заеха всички маси. Най-напредъ ядоха, после тръгнаха оканицитѣ съ червено вино. Широката крѣчма на хана се изпълни съ глѣчка. На едно мѣсто засвири гайда. Бунала разказваше сега за всички хубави коне, които бѣше яздилъ презъ живота си. Дѣдо Станчо и той искаше да каже нѣщо, но не можеше — Бунала не го оставяше. Той трѣбваше само да слуша.

По едно време Бунала, развеселенъ, засмѣнъ се обърна назадъ.

— Гайдарко! — извика той. — Я ела тукъ! Гайдарджията дойде при него.

— Ти знаешъ ли Станината пѣсень? Не я ли знаешъ? Азъ ще ти я кажа. Свири ти, азъ ще ти пѣя.

И Бунала запѣ:

„Драго ми й, мамо, драго ми й,
Сутрина рано да стана“ . . .